
Keltská kněžna

Pavla Pešavová

Aislinino sídlo, podle tvaru pojmenované Sedlo, se nacházelo na kopci nad okolní krajinou a poskytovalo tak dobrý výhled na všechny strany. Ochranu mu zajišťoval vysoký kamenný val s pěti strážními výspami, místy se opírající o skály, a příkré svahy vrchu. Na dlouhé oválné ploše, rozkládající se na vrcholu, stály dřevěné kúlové stavby se slaměnými střechami a dva obdélníkové, z části zahloubené domy. V jednom bydlela Aislin, druhý patřil druidům. V ostatních stavbách žili další obyvatelé hradiště – kovář, který měl významné postavení, pekař, tkalci a jiní řemeslníci, a samozřejmě se zde nacházely i domy bojovníků. Obvykle tady panoval čilý ruch, všude pobíhali a pokřikovali lidé a děti, v ohradách hlučela zvířata.

Dnes však všude vládlo nezvyklé ticho. Obyvatelé hradiště se shromáždili na prostranství uprostřed, kde se jindy konaly trhy. Stáli tam namačkaní a znepokojeně si šeptali, přitom sledovali svou paní Aislin, druidy a šest elitních bojovníků, jak se k nim zvolna blíží na koních. I zvířata vycítila tíživou atmosféru a ztichla. Dokonce ani pekařova koza se neodvážila vyjít ven, aby se jako obvykle přikrmila čímkoliv, co kde našla.

Aislin zastavila svůj doprovod a stanula tváří k lidem.

„Dnešního dne,“ začala slavnostně, „se rozhodne, zda zůstaneme žít zde, nebo zda odejdeme. Ať předstoupí tři vaši zástupci, které jste zvolili, aby se zúčastnili hlasování a hájili vaše zájmy.“

Z davu vystoupil kovář, čtrnáctiletý mladík a stařena. Aislin pokývala hlavou.

„Dobrá tedy. Vy tři se přidáte k mému průvodu a odebereme se do posvátného háje, kde se setkáme se zástupci ze všech koutů panství. Hned jak padne rozhodnutí, pošlu za vámi Kaela,“ ukázala na vysokého ramenatého bojovníka po své pravici, „aby vám sdělil výsledek. Bude konečný a jakékoliv pozdější námitky nebudou brány na vědomí. Necht nad námi bohové bdí.“

Průvod se vydal na jihovýchod k bráně. Jako poslední jeli tři zástupci. Kovář a mladík se snažili přemluvit stařenu, aby zůstala sedět na staré tažné kobyle, kterou jí přivedli, protože je čekala dlouhá cesta a stará žena by je zdržovala. Nakonec souhlasila, ale celou cestu si něco mumlala pod nos. Zanedlouho průvod projel mohutnou branou z dubového dřeva, a když se stoupl z vrchu, zamířil na severovýchod.

Do posvátného háje dorazil před setměním. Stálo zde množství koní ostatních zástupců, hlídané ozbrojenou stráží. Když strážní spatřili kněžnu, hluboce se poklonili. Aislin sesedla z koně.

„Chybí ještě někdo?“ zeptala se.

„Zástupci jedné vesnice, ale nejspíš se objeví co nevidět.“

„Výborně,“ oddechla si Aislin, „ani jsem nečekala, že to půjde tak snadno.“

„S dovolením, má paní, tak důležitou záležitost si nemohou nechat ujít, ať už k tobě mají jakýkoliv vztah.“

Aislin smutně přikývla. Věděla, že se několik vlivných kmenových vůdců stavělo proti jejímu zvolení – poukazovali na její mládí a nezkušenost. Zkouškami boje i moudrosti však prošla více než dobře, a tak se museli podrobit. Bilo do očí, že při osočování Aislin mysleli kmenoví vládcí především na to, jak na knížecí stolec dosadit sebe. I nadále však působili potíže, neodváděli část úrody nebo se záměrně zpožďovali s dodávkou, případně ji jako nedopatřením znehodnotili.

Průvod s vládkyní v čele vstoupil pod klenbu stromů a tři zástupci lidu, kteří zde nikdy nebyli, oněměli úžasem. Lesa se nedotkla lidská ruka. Staleté stromy porostlé mechem se dělily o místo s mladými semenáčky, nezdolně se prodírajícími tlustou vrstvou spadaného listí. Hustá spleť větví docela zakryla nebe. Stařena přidušeně vykřikla, když spatřila lidskou oběť bohu stromů, oběšenou na větvi. Tělo už seschlo a rozkládalo se. Nejspíš šlo o těžkého zločince, neboť obětování špatných lidí je bohům nejmilejší.

Uprostřed háje – pod nejstarším, nejmohutnějším dubem – se šla rada. Před kmenem dubu ležel kamenný oltář, za ním stál mistr druidů, nyní v úloze hlavního soudce. Po pravici měl vrchního mága, což byl druid věštec, kouzelník a léčitel, a po mistrově levici se postavil Shannon, hlavní druid-rádce ve věcech vlády. Vlasy měli za temenem a nad týlem vyholené a bílé jako sníh – mimo Shannona, jemuž bylo teprve čtyřicet. Jejich dlouhé bílé rýzy převázané v pase provazem s uzly zlatě zbarvily plameny, šlehající z velké vatry před oltářem. Kolem oltáře stála v širokém kruhu nízká ka-

menná sedátka patřící kmenovým vůdcům a naproti oltáři se tyčilo vysoké kamenné křeslo; tam se po úkloně mistrovi posadila Aislin, po bok se jí postavili dva nižší druidové-rádcí a šest bojovníků. Kovář, mladík a stařena se vmísili mezi zástupce vesnic, stojící za zády kmenových vůdců a ostatní šlechty.

Když se konečně objevili tři muži z poslední vesnice, mistr pozvedl ruce a hlubokým, velitelským hlasem zvolal: „Prosím o klid!“

Lidé okamžitě zmlkli a mistr promluvil:

„Všechny vás vítám na tomto posvátném místě – a zvláště pak vítám paní Aislin, naši vládkyni.“

Kmenoví vůdci vstali a hluboce se uklonili, stejně tak ostatní. Aislin pokynula hlavou a zadívala se opět na druida. Stále však cítila pohledy shromážděných mužů, kteří nedokázali odtrhnout oči od její ušlechtilé tváře. Dlouhé vlasy měla rozpuštěné, jen na čele se jí leskla tenká zlatá čelenka s bílým kamenem. Tmavě červené šaty zdůrazňovaly hrdé držení těla a sličnou postavu.

„Prosím, pokračuj, mistře,“ řekla.

„Víte, proč jsme dnes zde. Chceme projednat odchod ze země, kde nyní žijeme. Posvátný háj hlídají strážníci, takže se nikdo nedostane dovnitř ani ven, dokud jednání neskončí, můžeme tedy v klidu hovořit.“ Mistr výhružným pohledem přelétl shromáždění, jako by v davu hledal člověka se špatným úmyslem. Hlavně vesničané, kteří se s nikým takovým nikdy nesetkali, strnuli hrůzou.

„Sešlo se nás výjimečné množství,“ pokračoval mistr. „Jsou zde i zástupci lidu. Ti se nikdy předtím zasedání nezúčastnili a nikdy již nejspíš nezúčastní... Přesto je žádám o mlčenlivost, ačkoliv chápu, že touha pochlubit se příbuzným a známým bude veliká.“ Po tváři mu přelétl téměř nezatelný povýšený úsměv. „Tak tedy začněme. Slunce už zapadlo, nastal nový den a já doufám, že do svítání dojde k rozhodnutí. Každý, kdo bude chtít vyjádřit svůj názor, předstoupí a přednese, co má na srdci, a to v pořadí podle společenského postavení. Začneme u paní Aislin.“

Zraky všech se obrátily k Aislin. Zvolna vstala a postoupila kupředu, blíž k ohni, aby na ni všichni dobře viděli.

„Děkuji, mistře,“ začala a obrátila se k posluchačům. „Nechci vás zdržovat dlouhými a zbytečnými řečmi... Já hlasuji pro odchod.“

Dav překvapeně zašuměl.

„Nemíním vyjmenovávat všechna pro a proti, každý si nad tím určitě lámal hlavu sám a dost dlouho. Chci říct jenom to, že nový začátek v nové zemi může přinést novou příležitost pro každého. Úskalí takového podniku jsou sice závažná, ale připadají mi přijatelná v porovnání se živořením, které nás zřejmě čeká zde, pokud zůstaneme.“

Shromáždění opět začali mluvit mezi sebou. Mistr je chvíli nechal, ale nakonec vyzval k řeči dalšího. Ten odmítl, takže se postupovalo dále, až došla řada na Faolana, asi třicetiletého muže ovládajícího množství kmenů a vesnic, známého boháče a Aislinina odpůrce. Důležitě povstal a upravil si u pasu meč. Na krku měl těžký zlatý nákrčník v podobě hada, na oholené tváři mu zářily jizvy ze soubojů. I přesto byl Faolan krásný muž: vysoký, silný, měl světlé vlasy, vodově modré oči a kruté rty.

„Rád bych podotkl,“ řekl a povýšeně, se samolibým úšklebkem, pohlédl na ostatní, „že zdejší půda je stále úrodná, i když nám bohové v posledních letech nepřáli. A co víc – už odtud odešlo nebo brzo odejde mnoho jiných, takže se vyřeší potíže s přelidněním, pokud zabereme opuštěná území. Navíc nemáme jistotu, že nová země bude lepší než tato. A to ani nemluvím o útrapách daleké cesty. Nebezpečí bude číhat všude,“ otočil se k lidem z vesnic, kteří se již tvářili dost vyděšeně, „a hodně z nás se nová země nikdy nedočká. A proto hlasuji proti odchodu!“ vykřikl, opět se rozhlédl kolem sebe a posadil se.

V davu se ozvalo mumláni, na nohy vyskočil starší jednoho z kmenů:

„Nepochybuji, že tobě se půda zdá úrodná,“ zvolal, „protože ty ani v době nedostatku nesnížíš dávky, co požaduješ od svých lidí! Ale oni strádají, zato ty stále bohatneš! Odlesnili jsme příliš velká území a zemi to nesvědčí. Když odejdeme, vlády nad poli se ujme příroda a po čase půdu opět zúrodní, takže naši praprotomci se budou moci vrátit zpět! Já hlasuji pro odchod. A ty,“ otočil se k Faolanovi, „si tady klidně zůstaň, mně chybět nebudeš. Ale vezmu s sebou tvé lidi, a ty se starej o pole sám! Jsem zvědavý, jak uživíš ten svůj nenasytný krk!“

Faolan se vymrštil a sáhl po jílcí meče.

„Dost!“ vykřikl mistr. „Na posvátném místě se nebude prolévat krev kvůli malicherným osobním sporům. Faolane, ještě jednou sáhni po meči a já tě odtud vyženu. Oba si sedněte a jednání pokračuje.“

Po Faolanovi vystoupili další a zdálo se, že hlasování vyjde opravdu těsně. Nakonec se přistoupilo k věštbě. Vrchní mág vysypal z koženého váčku ně-

kolik větviček z různých druhů stromů, pokrytých vyrytými symboly. Za odříkávání magických formulí protřepal větvičky v dlaních, rozhodil je na oltář a chvíli je upřeně pozoroval; pak zvolna prohlásil:

„Bohové jsou naší cestě nakloněni... Bude dlouhá... Vidím moře a pohoří a rozlehlé zelené pláně... Vidím však také smrt...“ Mág zvedl hlavu: „Přesto věštbu považuji za dobré znamení.“

„Dobrá,“ řekl mistr „vůli bohů tedy známe. Nyní si o tom promluvte mezi sebou a při rozhodování vezměte v potaz výsledek věštby. A snažte se nekřičet, ať nerušíme stromy v posvátném háji.“

Kmenoví vůdci se radili s přáteli a vazaly, nejvášnivější debata však probíhala mezi vesničany, co chvíli se z jejich hloučku ozval pohoršený výkřik nebo počínající hádka. Porada trvala několik hodin.

„Čas rozhodování již skončil,“ ozval se náhle mistr, „teď nastal čas hlasování. Prosim přítomné, aby se usadili a ztišili. Každý má jeden hlas, v případě vesničanů mají tři zástupci z vesnice jeden hlas dohromady. Začněme.“

Rozhostilo se ticho, jen kdesi v dálce zahoukala sova. Každý dostal kus kůry a na něj vyryl značku svého rozhodnutí. Kousky kůry se odevzdaly na oltář a mistr s vrchním mágem začali počítat hlasy. Aislin cítila, že se třese rozčilením. Najednou by nejraději vzala svůj názor zpátky, jen aby nemusela čelit změnám, co ji snad čekají.

„Hlasy jsou sečteny!“ řekl mistr a významně se odmlčel. „Většina hlasovala pro odchod.“

Nikdo nepromluvil, na každého jako by dopadla tíha rozhodnutí. Bylo to něco nepřijemného, co se však muselo vykonat, jako je nutné vytrhnout šíp z rány. Až teď si každý uvědomil, co to pro něj znamená. Opustí vše, co nejde odvézt, už nikdy neuvidí místa, kde strávil celý život. Nakonec tedy zvítězila nestálá a toulavá stránka jejich povahy, která vyhnala předky z bývalé domoviny až sem, do středu pevniny. Aislin uvažovala, kolik obyvatel v těchto končinách zůstane.

„Zbývají poslední dvě otázky,“ začal opět mistr, „kam se vydat a kdy.“

„Určitě nemůžeme odejít teď, před zimou,“ prohlásil Shannon, „takže připadá v úvahu jen příští rok, nejlépe jaro. Co se týče místa, většina lidí chce zamířit na jih za Alpy a na jihovýchod. Méně jich už zamíří na území na západě. Což je zvláštní, jelikož tamější kmeny jsou našimi dávnými obchodními partnery a udržujeme s nimi stálé styky. Proto bych šel tam.“

Aislin zakroutila hlavou: „Nepřipadá mi to jako nejlepší řešení. Jejich země jsou už dost obydlené... Proč by se s námi dělili o půdu?“

„Rozhodnutí je na tobě,“ poznamenal mistr.

„Prosím?“ Aislin nejistě zamrkala.

„Úkolem rady bylo jen rozhodnout, zda odejít, nebo zůstat. Podrobnosti jako doba odchodu a místo nového pobytu závisí na tvé vůli.“

„Podrobnosti?“ zhrozila se Aislin. „To přece nejsou podrobnosti! I o tomhle by se mělo rozhodnout společně.“

„Ne. Blíží se úsvit, porada končí. Čas odchodu je asi jasný – příští jaro –, ale místo určíš ty. Nepochybuji, že vybereš moudře. Jen se nesmíš bát přijmout zodpovědnost za následky.“

Aislin povzdechla. Tuhle větu slyší poslední dobou často. Kéž by směla nechat rozhodnout ostatní, v případě neúspěchu by mohli spílat jedině sobě. Jenomže většina z nich neměla tušení, jak vypadá svět o kousek dál. Aislin byla alespoň v kontaktu s okolními vládci a věděla, jak na tom které území je.

„Dobrá, souhlasím. Místo zvolím já.“

„To rád slyším.“ Mistr se povzbudivě usmál. „Máš na to celou zimu. A vy ostatní,“ obrátil se na shromáždění, „připravte se na odchod. Zbavte se všeho, co byste s sebou nedokázali odnést či uvézt, ať už jde o zvířata, zásoby nebo majetek. Obětujte bohům, aby na cestě stáli při vás. Tímto končí zasedání rady. Necht' vám bohové požehnají.“

Shromáždění se zvedli, poklonili se a začali se zvolna, s mumláním rozcházet – nejspíš si sdělovali dojmy. Aislin však zůstala a zamířila přímo k mistrovi.

„Půjdeš s námi?“ zeptala se.

Starý druid se zasmál.

„Ne, nepůjdu. Nepochybuji, že dost lidí přece jen zůstane v našich končinách, a ti potřebují mé schopnosti.“ Položil Aislin ruku na rameno. „Budeš mi chybět. Můj předchůdce Druce je na tebe jistě pyšný, určitě nebylo lehké vychovat vládkyni z někoho tak přirozeně plachého a uzavřeného, jako jsi ty. Ano, ano, Druce je velký muž a připadám si nehodný zastávat úřad, který opustil. Jeho dokonalosti nikdy nedosáhnu... Ale to nejspíš nikdo, takový se totiž nerodí moc často. Teď se v pokoji vrať domů, čeká tě spousta práce a přemýšlení. Uvidíme se za měsíc o Samhainu.“

„Těším se, mistře,“ řekla Aislin, hluboce se uklonila a spolu s doprovodem se vydala po pěšině ven z posvátného háje.

Když se octla pod širým nebem a ozářil ji první ranní paprsek, zhluboka se nadechla a pohlédla do slunce.

Bohové rozhodli, pomyslela si, jejich vůle se tedy musí naplnit, ať už to pro nás znamená cokoliv. Doufám, že bard ještě neodjel. Chci se ho zeptat na pár důležitých věcí...